

[Justitsministeren.]

offentlig Diskussion midt under et Valg, der drejede sig om mange og betydelige Spørgsmaal.

Det ærede Medlem sagde saa, at jeg havde kritiseret Nævningerne som uduelige, brugte vistnok for øvrigt forskellige andre Udtryk. Det ved jeg ikke. Hvor findes der af mig skriftligt eller mundtligt nogen som helst Udtalelse om, at jeg betragter Nævningerne som uduelige eller lignende? Det er mig ikke bekendt. Jeg har næsten aldrig udtalt mig om Nævninger eller om de enkelte Nævningekendelser, fordi jeg ikke mindst som Justitsminister ved, hvor ganske overordentlig vanskeligt det er at kritisere Retssager, naar man ikke selv enten har overværet det hele eller har gennemset alle Akterne. Hvis man skal kritisere alene paa Grundlag af Referater — disse være forsøgt gjort saa omhyggelige som muligt —, kommer man tit til et skævt Resultat. Jeg deltager derfor ikke i den i visse Kredse almindelige Forargelse over Nævninger, og jeg har overhovedet ikke taget principielt Standpunkt til Nævningernes Brugelighed eller Ubrugelighed, Duelighed eller Uduelighed i dette Forslag.

Nævningernes Bortfald i al Almindelighed her er ganske simpelt begrundet i to forskellige Omstændigheder. For det første, at der, siden den Diskussion har staaet, er indført Domsmand, som ganske naturligt burde overtage det Hverv, der hidtil har paahvilet Nævningerne undtagelsesvis i disse Sager. For det andet, at Straffen endnu er sat ned i langt højere Grad, end det skete ved Straffeloven, og at det derfor dog vilde være ret aparte, om man i al Almindelighed, hvor man vel kan regne med, at det drejer sig om nogle Ugers Hæfte eller en Maanedes Fængsel, vilde kalde det store Apparat sammen, som et Nævningeting er. Hvis det skulde ske, maa jeg forlange, at vi ogsaa faar Nævninger i Tyverisager og i mange andre Sager, der rummer lige saa store Tragedier som denne.

Det viser sig ogsaa — det være bl. a. henvendt til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen —, at man kan slet ikke paaberaabe sig Svangerskabskommissionen eller den højtærede Formand her eller Formanden for Svangerskabskommissionen til Fordel for Nævningeinstitution i disse Sager, idet Formanden for Svangerskabskommissionen udtrykkelig har udtalt — det findes i den Kronik, som han fik optaget i „Politiken“

i Søndags, og som jeg vil tillade mig at læse et lille Stykke op af —:

„Men efter at Nævningeinstitutionen efter den sidste Retsplejereform er blevet et rent mixtum compositum, hvor Rettens juridiske og læge Elementer aflægger hinanden gensidige Besøg for i al Hyggelighed at komme overens om Resultatet,“

— det er hans Opfattelse, ikke min —

„og efter at vi ved den nye Lov har faaet Lægdommere som Domsmand, ogsaa i Sager om Fosterfordrivelse, saa er jeg enig med Steinckes Forslag“

— det var han jo ellers ikke paa noget andet Punkt omtrent —

„i, at der ingen Grund er til at opretholde Undtagelsesbestemmelsen i Retsplejelovens § 687 b. Naar et Forslag herom ikke alt er fremkommet i Kommissionsforslaget, skyldes det, at Forslaget om Domsmandsretter uventet blev vedtaget af Rigsdagen og ophøjet til Lov paa et saa sent Tidspunkt, at Kommissionen da alt var ved at afslutte sit Arbejde...“

Her er det Svar, som Kommissionen formentlig vilde have givet det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen. Og det er jo fuldkommen rigtigt; der var ingen, der ventede, at den store Ændring af Retsplejeloven skulde blive gennemført i Foraaret. Det lykkedes mig ved Underhaandsforhandling med Højesteret og med Konservative i Landstinget pludselig at opnaa en uventet Enighed, hvorefter dette Forslag blev gennemført. Det er den rent saglige Begrundelse, og jeg ved ikke, hvad jeg skulde skjule i den Retning. Naar jeg overhovedet var betænkelig ved Nævninger, som efter min Opfattelse ogsaa af rent praktiske Grunde kun burde træde til, hvor det drejer sig om meget tivvlsomme og alvorlige Sager, der kan medføre meget høj Straf, var det paa et eneste Punkt med Hensyn til Svangerskabssager: at man forstaaer deres Stilling over for den enkelte nødstedte og ulykkelige Kvinde, men det er i hvert Fald fra alle Synspunkter set overordentlig betænkeligt, hvis Nævninger ogsaa, hvad der er sket, begynder at frikende Kvaksalvere. Men altsaa, ud fra disse saglige Betragtninger og den Omstændighed, at Domsmandsinstitutionen allerede har været i fuld Virksomhed et Aar, naar dette Forslag, som det formentlig vil ske, ophøjes til Lov, finder jeg ikke Grund til nogen større Diskussion om Nævningerne i Udvalget.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit var dernæst bange for Formulerin-